

[Arentoft]

med hinanden, og børn, hvis forældre ikke er det. Man har jo også i daglig tale brugt udtrykket »ægte børn« og »uægte børn«, og det er i al fald ikke udtryk, som jeg synes er særlig heldige.

Hr. Estrup mente, at det var for sent at lade loven træde i kraft den 1. januar 1986. Her har jeg den modsatte opfattelse. Jeg tror nemlig, at der bliver meget at tale om, og det gælder om at få udformet disse lovforslag på den helt rigtige måde. Derfor mener jeg, det er rigtigt, at man dels tager sig god tid til at gennemarbejde dem og dels giver tid til, at de, om jeg så må sige, kan bundfælde sig, således at de kan træde i kraft den 1. januar 1986.

Lenger (VS):

Det er ikke ligefrem med den store gejst og sprudlende begejstring, ministeren har fremsat disse forslag. Tværtimod lægger han ikke skjul på, at han kun fremsætter dem af sur pligt. Men pligt eller ej, nu ligger de til behandling, det er vi glade for, og det vil vi gerne sige tak for.

VS var jo medforslagsstiller til det beslutningsforslag i sidste folketingsår, som var med til at sikre, at disse to lovforslag ligger her. Vi er i store træk tilfredse med den måde, ministeren har forvaltet sin opgave på. Der er skønhedspletter, dem vil jeg vende tilbage til, men først vil jeg gerne præcisere en enkelt ting i forbindelse med selve konstruktionen »fælles forældremyndighed«. Der er netop tale om »fælles forældremyndighed«. Så kan vi måske slippe for i fremtiden at se pressen kalde konstruktionen for »delt forældremyndighed«. Fælles forældremyndighed er tværtimod det modsatte af delt forældremyndighed.

Tilbage til præciseringerne. Der er to situationer, som vi er nødt til at holde adskilt. Den ene situation er den, at to forældre i al fordragelighed kan løse problemerne. For dem vil denne lovgivning være en klar fordel, for der vil være tale om en formalisering, en institutionalisering af den fordragelighed, som i forvejen hersker imellem dem. De vil begge kunne opnå en del af forældremyndigheden i kraft af den fælles forældremyndighed, og derfor vil der være tale om et fremskridt for dem.

Den anden situation er den situation, hvor der er krig på kniven. Der kan forslaget være neutralt, da det bygger på fuld frivillighed, men det kan også for den gruppe have en positiv virkning. Idet man kan udskyde et af de mest prekære problemer, nemlig en stillingtagen til placeringen af forældremyndigheden, kan man måske få en mere blød overgang. Hvis vi skelner imellem de to situationer, dels hvor der er fordragelighed, dels hvor der ikke er fordragelighed mellem forældrene, så vil lovgivningen i den ene situation være en fordel, i den anden situation enten neutral eller en fordel. Forslaget bygger helt igennem på frivillighed og på, at de gode viljer, som er til stede i mange situationer, skal have bedre mulighed for at slå igennem.

Jeg sagde, at der efter vores opfattelse er nogle skønhedsfejl, og dem vil jeg nu vende tilbage til.

Det var væsentligt for VS, at der skulle ske en forbedring af rådgivningsmulighederne med vedtagelsen af dette beslutningsforslag. Vi lagde også vægt på, at denne forbedring skulle ske uafhængigt af den afgørende myndighed. Det ignorerer ministeren efter vores opfattelse. Han taler i bemærkningerne til forslaget om ændringer i retsplejeloven om, at det har vi jo bistandskontorerne til. Det har vi sådan set også, og de er også i nogen grad uafhængige af den besluttende myndighed, men bistandskontorerne er jo slet ikke klædt på til denne opgave. Tværtimod er ministerens kolleger på skift i gang med at klæde bistandskontorerne af. Med det pres, der er på bistandskontorerne, med den øgede kontrolbyrde, med den dårlige normeringssituation, med de manglende muligheder for efteruddannelse og med det stigende antal klienter er det en illusion at tro, at bistandskontorerne skulle kunne løfte den opgave at øge rådgivningsaktiviteten i den situation, at forældre står og skal skilles, og i den situation, at der skal tages stilling til placeringen af forældremyndigheden eller eventuelt til at anvende den nye konstruktion fælles forældremyndighed. Regeringens holdning og regeringens passivitet betyder derfor, at der intet sker på dette område.

Jeg vil godt minde om – det skulle være unødvendigt – at beslutningsforslaget var en opfordring, ikke specielt til justitsministeren, men til regeringen og dermed også til socialministeren. Jeg ser, at socialministeren beæ-